

PROJEKCIJA KAO KOZMIČKI JEZIK LJUBAVI

Igor Šipić

Travanj 2016.

Zajedničko ženi i Nebu

Ima li projektiranje viših intelektualnih obrazaca svoj zaseban jezik? Poput drevnih simbola, ne apliciraju li oni u proizvod bilo koje vrste nešto lingvističko, jesmo li zamrli u toj funkciji fantazmagoričnosti? Gotovo aromatizirani crtež iz kulturnog *Heliopolisa* lijepo ilustrira protok i simboliku prostor-vremena, dok Geb (Zemlja) na vršcima prstiju balansirano raširenih ruku drži u najosjetilijim točkama ženstvenosti – maternici i dojka Nut (Nebo). Geb je natkriljen Nebom, pa se čini da ih to trak pupkovine međusobno povezuje trbuhom i tjemenom. Stoga, ako smo ispravno protumačili semantem Crteža iz Šopronkohide, isto bi se načelo trebalo javiti i ovdje. Ponovit ćemo isti postupak primijenjen kod ubiciranja središta kružnice i *linije-života*, ovaj put očito u razini nožnih prstiju i prstiju ruku presavijene Nut te stopala uspravnog koračajućeg Geba. Povlačimo liniju omeđujući okomicom njene krajnje točke, ugibnutu petu i vrhove prstiju ruku Nut. Na sjecištima dviju okomica s *linijom-života* već sad dobivamo fantastičnu sliku, ali još nedostaje kružnica. Gdje je njeno središte?

Iskustvo šopronskog Crteža kaže, moralo bi biti u razini genitalija Geba, što i potvrđujem kad na toj razini povučem okomicu na polovici *linije-života*. Dobili smo središte! Kako je uvijek polumjer u pozicijama Elektre i Alcyone, krajnjim točkama *linije-života*, opisujem kružnicu: putanja je toliko ekspresivna da gotovo puteno dodiruje najistureniji dio tijela Nut prateći sami obris stražnjice. Crtež je, dakle, razvijen shematski identično Mjeraču u tri uporišne točke: vršci prstiju ruke (vrh br. 1), zatim križanje meridijana pete i paralele *linije-života* (vrh br. 6), te stražnjica Nut (najviši vrh br. 4). Premda tek naizgled dvodimenzionalan, crtež Geba i Nut je višeslojan, određen u sve tri dimenzije, što će potvrditi i ubikacija *zlatnog reza*. Mjerimo ga i među raširenim rukama Geba i na *liniji-života* na istoj okomici pupka Nut. Preostaje i samu *liniju-života* provjeriti u utvrđenoj zakonitosti *zlatnog reza* između središta kružnice i njene južne tangente. To bi značilo potvrditi i sam obrazac, Plejada, dakako. Mjerimo: $3,6 \times 0,618 = 2,2248$ cm. Na crtežu smo pak izmjerili 2,3 cm. Spram mjerila crteža razlika od 0,0752 je gotovo zanemariva.

Riječ je očito o konstruktivnom zadivljujućem skladu i simetrije. Poglavito to vrijedi za sintetički odnos položaja stopala i prstiju obiju ruku Geba. Uravnoteženo su povezani vršci prstiju desne noge sa vršcima prstiju lijeve ruke na položaju srca ili dojke, te peta lijeve noge i vršci prstiju desne ruke Geba u položaju stidnice. Dva se pravca, međutim, križaju u poziciji spolnog organa Geba, što još jednom naglašava funkcionalnost rješenja determinante središta kružnice. Okomito na potonji pravac (peta – stidnica), a zakošena pod kutom (20°), u točki *dirališta* na luku stražnjice stoji tangenta, prolazeći istodobno sjecištem kružnice i okomice *zlatnog reza linije-života*. Dakle, raspon ruku Geba determinira femalni prostor kojeg ništa na ovom svijetu ne može zamijeniti, tek u kozmičkoj utrci mogli bismo naći tragove njegove primjenjivosti, ali tu onda sigurno neće biti ničeg materijalnog. *Prostor-vrijeme* u kojemu se kreira novi život oduvijek je predmetom svjesne reakcije čovjeka u počinjenju mnogih kultura štovanja plodnosti. Stoga ni egipatska simbolika nije samo pismo, umjetnost je to, dubokih promišljanja korijena kozmike.

Zemlja (Geb) je okrenuta licem ka utrobi, samoj maternici Neba (Nut) kao očito nadnaravnom vrelu, možda vodilji do Mliječne staze. Kako se čini, u *Heliopolisu* ($30^\circ 7' N$) je sve i zapisano, uspostava sustava 9 bogova u Eneadama odvila se u *Eneade*, poslije antičke Plejade. Sedam djevoja izdignuto je na nebo. Izdvajamo ono što, dakle, zastalno multiplicira našu vremensku karticu: maternica (put do života), ljubav (put do maternice) i *zlatni rez* (medijator putovanja). Pokušavam odgovoriti na pitanje – zašto se umjetnik u svom izrazu uopće služi ženom?

Geb i Nut – Heliopolis

Zašto se umjetnik služi ženom

Tako bismo simbolički postavili temeljni matrični odnos kojeg nalazimo kod svih izučavanih subjekata, bilo da je pojedinačno, poput onog iz Šopronkohide, riječ o umjetnosti (crtež), znanosti (*paspantu*) ili pragmi (držač soli).¹ Jedino tako možemo onda opravdati neslučajnim uzorkom pravac, već ubiciran i ključan za Šopron i Šopronkohidu (vidi: Plejade u Biku – Geografija ljubavi), a zapravo je sjeverna stranica *paspantua* kad se središte mjerača postavi u poziciju Volosa ili Velesa. On prolazi kroz šopronsku poziciju, a potom, u SE smjeru, vodi opet u najistočniju točku Crnog mora (Jazon), usuprot pak NW smjeru, gdje se minuciozno preklapa s aktualnom maritimnom linijom prijelaza La Manchea između Calaisa i Dovera. Zastrašujuća preciznost! Ali i vjerojatnost otkrića, kad znamo da njome i Cezar prvi put stupa na Otok. Postajemo još svjesniji povijesnih potencijala *svete linearnosti*. No pravi izazov nije bio aplicirati ravan u kuglu, već obrnuto – dekonstruirati kuglu u ravan, što projekcija trojanske eponimske matrice i matriksa Plejada upravo i čini u punoj vrsnoći i efektu.

Da bismo rekapitulirali prijedeni put od *Kadmove osi* do Platoa Gize i potvrdili snažnu ideju maternalističke prirode teoretske osnove provjerit ćemo ponašanje i utjecaj na realni prostor nekoliko „ključevnih“ *vulvi* sustava kao statičkih snašatelja gradnje. Da budem još koncizniji, od prvog dana inzistirali smo na Ljubi, Ljubljenoj, Ljubljani, poslije na Lašvanskoj dolini, Vlašiću i Visokom. Rano smo uočili:

- Na *Kadmovej osi* koja se proteže od bliskoistočne obale kod drevne Al Mine na ušću Orontesa, do Parisa, *zlatni rez* je u Ljubi.
- Od Ljube do libijske obale (Misratah ili rt Misurata), na meridijanu, *zlatni rez* je u točki prolaska paralele Troje.
- Od meridijana Troje do marokanske atlantske obale u Agadiru, na njegovoj paraleli, *zlatni rez* je u točki prolaska meridijana Troyesa.
- Od Parisa, do točke, gdje njegov meridijan presijeca paralela Al Mine (SW od Médée u Alžiru, ekvidistantna rimska *Medix* ili *Media*), mjerimo udaljenost 18,2 cm.
- Na *Kadmovej osi*, iz smjera Parisa, 18,2 cm mjerimo na mjestu prolaska tetive Alcyone – Sterope primordijalne kružnice Plejada. Tim istim sjecištem prolazi i meridijan Visokog. Znači to je i sjecište dijagonala pravokutnika Troja – Ljuba – Utica – Cirenaika.
- Na paraleli Al Mine pak, iz njenog smjera, 18,2 cm izmjereno je na mjestu gdje ju siječe pravac što iz vrha 3 mjerača prolazi kroz središte kružnice ili *vulvu* formirajući *zlatni rez*, a potom nastavlja do središta Sirte, na meridijanu Šoprona.

¹ Kod Karte Leopardi to su: ikonografski prikaz, trajektorija i zemljovid.

Ako to nisu dokazi ovisnosti kugle o matici, ne znamo što je. A drugo je pitanje, jesu li oni naprosto „sneseni“, ili smo to dugotrajnim motrenjem mi iznašli zakonitosti, a tada ostaje otvoreno otkud u mlađem neolitu još uvijek tako nadmoćne civilizacije. Ufam se u Pavunu i njegovih 5 000 godina potrebitih da se čovječanstvo pripremi za punu istinu. Do tada ćemo, mjereći udaljenosti, još uvijek tražiti odgovore diljem maternalizirane prošlosti. Stoga alat primordijalne kružnice sa središtem u *vulvi*, ne postavljamo u poziciju *Bolbe* (Volvi) već u poziciju Ljube, ali tako da ga zarotiramo u smjeru SE za 125°. Što imamo? Vidimo strašnu permutaciju kulta: najviši vrh mjerača br. 4 nalazi se u položaju *kasandrijskog* križišta dviju trajektorija, one kartografski imaginarne i one geografski stvarne, obranjene u doktorskoj disertaciji.² Tek sada uviđam da je ta točka, nešto južnije od *Bolbea*, a na meridijanu tog središta primordijalne matrice Plejada. Pače, vanjska stranica *paspartua* mjerača između vrhova br. 4 i 5 zapravo je sam taj meridijan. Njegova unutarnja stranica meridijan je točke T", tj. *vršišta* Ljubine simetrale koju sam teoretski postavio u prvoj knjizi 2012. (*Ahilej u virovima Vrtoloma*).

Vanjska stranica *paspartua* između vrhova br. 3 i 4 tangenta je *istanbulske* kružnice kojoj je točka *dirališta* upravo *kasandrijsko* križište. Mjerim kut tangente i ostajem zapanjen: je li baš sve mora biti „slučajnost“? Spram kuta tangente u točki *dirališta* na luku stražnjice Nut, kut ovdje iznosi preciznih 30°. U realnom prostoru ortogonala na nju pod pravim kutom vodi u Aleksandriju, što zapravo djeluje poput snažnih otisaka „tetovaže“ zemljine „kože“. Ali, zar zapravo to ne funkcionira sustav? Jer, unutarnja stranica istog *paspartua* prolazi sjecištem dijagonala gore spomenutog *ljubačko-trojanskog* pravokutnika. Vanjska stranica od vrha br. 2 do Elektre potpuno se pak poklapa s njegovom južnom, dužom stranicom od Cirenaike do Zaragoze. Unutarnja stranica baze *paspartua*, naprosto je fascinantno, prolazi samim *vršištem visoke* simetrale nad kojim dominira najviši vrh Istočnih Alpa, Grossglockner.

To je samo jedan od primjera učinkovitosti alata spram određenja pozicije *vulve*. Jer, ukoliko sada vrh br. 4 vratimo na *Kadmovu os* (117.8°), a središte zadržimo u Ljubi, vrh br. 2 naći će se u poziciji Alcyone primordijalne kružnice te će povezati niz drugih kardinalnih točaka trojanske eponimske projekcije. To je držim put do konačnog razumijevanja sustava kulta koji nas vodi do cjelovito istetovirane Zemlje. Egipćani skarabeja (*Scarabeus sacer*) uspoređuju sa Heprijem (Khepri) – predstavlja sunce ujutro (Ra – podne, Atum – navečer) i znači „onaj koji se razvija“. Zamišljen je kako gura Sunce nebom, predstavlja nov život. Istodobno, rimska *Scarbantia* (Šopron) izgrađena je tlocrtno u formi skarabeja. Povežemo li Šopron i Gizu pravac je dirigiran sjecištem meridijana Troje i paralele Elektre primordijalne kružnice Plejada. Sunce pak dolazi iz smjera Elektre za zimskog solsticija osobito štovanog kod drevnih naroda kao početka njegova uzdizanja ili novog života.

Jesu li sve to doista znakovi mater-kultne „tetovaže“? Hnum, bog izvora Nila, rijeke za koju su Egipćani imali riječ *eteru*, s glavom ovna i ankhom znači „graditelj“; Keops ili Hnum-Kufu znači „Hnum me podigao“; Kefren ili Kafre znači „ustani Ra“; Mikeran ili Menkaura znači „dugo živjeli“ ili „vitalne moći od Ra“. A Herodot je zapisao: tijelo Mikerenove kćeri zakopano je u drvenom Biku. No Hator, kćerka Raa, boga Sunca, što na glavi nosi kravlje rogove i Sunčev krug, božica je ljubavi, majčinstva, ljepote i plesa, zaštitnica mrtvih. Korijeni pobožnosti prema njoj sežu u doba prednastičkih kultova kad se štovala plodnost i priroda u cjelini zastupljena po svetoj kravi. Pa čudi li onda nakon svega da se u grobu Viteza Šopronkohide, uz *nosač soli*, našla i kravlja glava. Ne možemo mi drugačije objasniti sebe u

² Vidi: I. Šipić, *Karta Leopardi – vrhunac loretske historiografije*, Split, 2012.

besmrtnosti ako znamo da je svako žensko novorođenče ujedno i potencijalna majka. Od prve takve spoznaje do danas, mijenjali su se samo „alati“.

Što zapravo radi Geb? On mjeri, mjeri Nebo, mjeri Nut u najosjetljivijim točkama majčinstva. Iz njih, dva u križ nategnuta užeta odlaze u Gebov raskorak, jedan u prste desne noge, drugi u petu lijeve noge. Sijeku se u točki njegove genitalne zone. Prevedimo to sad na nebo! Linija poravnatih nadlaktica na kružnici se siječe u mjestima prolaska okomica pete i prstiju Nut. Ta linija prolazi opet razinom „koljena“, opet se znači ponovila linija „pokoljenja“, naraštaja. No od nje sada do sjeverne tangente kružnice ponovno imamo 2,3 cm, zrcalni *zlatni rez* sjeverne polutke. Dakle, kako na nebu, tako i na zemlji! Ali zrcalno, što bi značilo: *linija-života* na kojoj stojimo strogo je limitirana dužinom (Elektra – Alcyone), što zapravo izražava smrtnost (↓). Njezina zrcalno sjeverna paralela bezuvjetna je, astronomski delimitirana, što besmrtnost definira u beskonačnosti ili vječnosti (↑). Tako utroba Žene-Neba (od *vulve* do srca) jedina ostaje sponom međusobnog odnosa (↕). Ona, spirala, koja kruži uvezujući u jedan jedinstveni cikl *prostor-vrijeme* naš boravak na Zemlji i *život vječni*. Je li to doista bilo i ostalo samo vjerovanje, ili će se Jedan jednom ipak vratiti!? Religije imaju smisla, itekako, ako nam je duša to što ne počiva ni na estrogenu, niti na testosteronu, alatima koji samo odrađuju posao. **Temelj načela putem kojeg se dolazi do koda je projekcija kao kozmički jezik ljubavi.** To pokazuje analoška poredba dvaju ekstrasordinarnih Crteža. Zato na zemlji imamo ulančanost i neraskidivost matrične projekcije koja povezuje, sjedinjuje svijet čistim izrazom ljubavi. Nema mjesta ratovima, genocidima, silovanjima, granicama, to rade devijantni alati u nama. Projekcija, ili sam Duh, nema te mogućnosti. Lako je tada objasniti i razumjeti Plato Gize kao čisti jezik ljubavi, odnos neba i zemlje, alegoriju Nut i Geba – linije na kojoj stojimo i umiremo, i linije na kojoj je sve bezuvjetno.

I tu je kršćanstvo, uz druge religije, dalo najviše. Ponajprije je zaustavilo ruku Abrahama (nad sinom), a onda darovalo Čovjeka, ponovno uputilo na Majku. U Prvoj poslanici Korinćanima, sv. Pavao piše kako je svatko dobio poseban dar milosti i funkciju u životu zajednice, a najviši put njegova ostvarenja je onaj ljubavi. Hvalospjevom ljubavi svraća Korinćanima pozornost na potrebu katarze kad se dobro već nagomilao povijesno-simbolički sinkretizam u kojeg mi danas možemo prodrijeti samo logičkom metodom – analogijom, kao oblikom posrednog zaključka. Naime, po definiciji, ako su dva predmeta slična po nekim osobinama, možemo zaključiti da su slična i u drugim osobinama. Pritom nema sigurnosti za istinit zaključni sud, ali je veća vjerojatnost ako se uspoređuju bitne osobine ili svojstva, što smo prihvatili kao metodu i dobro iskoristili. Upravo to je usmjerilo središte kružnice mjernog alata izrađenog u kalupu Crteža iz Šopronkohide u poziciju Volosa ili Veleša u Grčkoj, kako bi se potom korijen *staba-života*, što anatomske odgovara „koljenu“, našao baš u antičkom Korintu, na Korintskoj prevlaci. To smo demonstrirali u studiji „Plejade u Biku – Geometrija ljubavi“ ukazujući na stvarnost međusobnih komunikacija uma i duše.

„Molimo se Bogu da ne činimo nikakva zla; ne da se mi pokažemo pravi, nego da mi dobro činimo, pa izašli mi i kao nepravdi. Ta ništa ne možemo protiv istine, nego samo za istinu.“ I danas nas te Pavlove riječi svrstavaju među učenike. Zastalno smo dužni istini. Pretraživači svemira, siguran sam, neće naći ničeg materijalnog. I Mjerač je tu prije svega da nam ukaže na ljepotu *inputa* koji harmonizira, dovodi do punog umjetničkog izražaja alate u originalnim dužinama *linija-života*. Donosimo klasične primjere njihove primjene u jedinstvenosti ljepote i čudotvornosti kreacije dviju pozicija koje definitivno nose na svojim leđima čitavu Europu i Sredozemlje, nastavljajući se na arapsku civilizaciju Poluotoka.

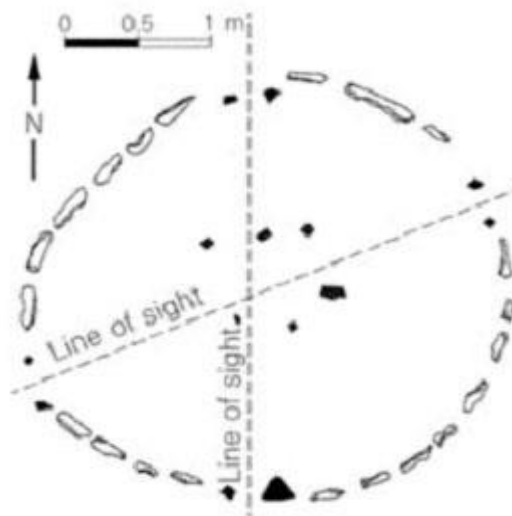
Ljubina kružnica

- ravni položaj: središte (*vulva*) u Misurati / *linija-života* na svojoj paraleli
- ravni položaj: *vulva* u Ljubi / *linija-života* na paraleli Troje
- rotirani položaj (125° SE): *vulva* u Ljubi / unutarnji vrh br. 4 na *Kadmovoj osi* / *zlatni rez* (crveno) Trsat – rt Amir / oba vrha br. 2 *polazište* simetrale i Alcyone / meridijan Parisa
- rotirano-inverzni položaj: isto / *zlatni rez* (crveno) usta Dnjepra
- ravni-inverzni položaj: *vulva* u Šopronu / *zlatni rez* (crveno) Trsat
- ravno-inverzni položaj: *vulva* u Visokom / *zlatni rez* (crveno) *polazište* primord. simetrale / oko Bika i vrh br. 5 na paraleli Caneo
- rotirani položaj (56° NW): *vulva* u polazištu *Kadmove osi* / unutarnji vrh br. 4 na *Kadmovoj osi* / *zlatni rez* (crveno) *Tetida*, sjecište tetive i simetrale primord. kružnice
- rotirani položaj: *vulva* u Parisu / unutarnji vrh br. 4 na *Kadmovoj osi* u sjecištu primord. kružnice / *zlatni rez* (crveno) na rtu Blanc (najsjevernija točka Afrike)

Visočka kružnica

- ravni položaj: središte (*vulva*) na libijskoj obali / *linija-života* na svojoj paraleli / mjeri se *polazište* primord. simetrale / oko Bika (*zlatni rez*) na meridijanu Leptis Magne i Trsata / *zlatni rez* (crveno) u središtu Odese i ustima Dunava / na meridijanu Odese je i unutarnji ugao vrha br. 2 do kojeg pravac iz unutarnjeg ugla br. 1 (Elektra) vodi kroz središte Gize
- ravni položaj: *vulva* u Visokom / *linija-života* na paraleli Volosa / vrh br. 6 (Alcyone) na meridijanu Parisa / oko Bika (*zlatni rez*) na meridijanu Trsata / po geografskoj širini točka *zlatnog reza* na paraleli Troje / *zlatni rez* (crveno) na *polazištu* primord. simetrale
- rotirani položaj SE: *vulva* u Visokom / unutarnji vrh br. 4 na *visočkoj* simetrali / mjeri se položaj Alcyone / pomak rotacije u vanjski vrh br. 4 na *visočkoj* simetrali mjeri po treći put poziciju *polazišta* primord. simetrale / u obje opcije oči Bika precizno u kuki Đerdapa

Naprostu, kombinatorika koja „ubija“! A kakve tek „vratolomije“ pravi aplikacija alata *gizine*, *ryadske*, *primordijalne*, pa *istanbulske* kružnice, zacijelo i *Hanibalove*? Primjećujemo snažnu inkorporiranost svih alata u događaje oko Drugog punskog rata. Definitivno je Hanibal morao poznavati postojeću matricu. No nije nakana ovdje analizirati sve potankosti od sustava, jer to zapravo nije ni moguće spram ovih primjera, na tisuće ih je. Primarno je samo pokazati kako on uistinu postoji i funkcionira zakonitošću između više neovisnih aksioma, interakcijski i kolateralno. Držim čvrsto kako je razotkriven sustav čija teorijska podloga leži u eponimskoj matrici onto-geo-metrijske plejadske strukture, kodu namjenjenom aplikaciji Zemlji. Otkud je mogao stići ne znamo, ali je pouzdan. Već 5 000 do 10 000 godina na lokalitetu Nabta Playa u Nubijskoj pustinji, spram paralele, mjeri se kut ljetnog solsticija od 22.5° NE, što znači da na suprotnom SW kvadrantu ta vrijednost kuta na kružnici označava poziciju zvijezde Alcyone kojoj na istoku paralelno stoji zvijezda Elektra. Što to znači za Zemlju, kad se i sam lokalitet nalazi na geografskoj širini 22°30' N? U decimalnom stupanjskom sustavu to je upravo ista vrijednost – 22.5°. Ako je pravilo izjednačiti vrijednost kuta neke od zvijezda klastera Plejada i geografsku poziciju motritelja, a da se ona poklapa s kutom azimutalnog pravokutnika u točki javljanja Sunca na dan ljetnog solsticija, onda znači da smo pun pogodak postigli upravo s *voloskom* kružnicom i izračunom prirodne pozicije Taygete na 46°18' N (Varaždin), što odgovara 46.3°. A, zatim, zar nije intrigantno da je meridijan, kojeg ovdje vidimo na slici, a prolazi na 30°44' E, ujedno geografska dužina Odese i Kharga oaze, kardinalnih točaka projekcije, te Saisa u delti Nila, gdje Solon prima informaciju o Atlantidi (590. pr. Kr.), a poslije se na nju poziva Platon. Po svemu, dakle, rafinirano probran meridijan.

Nabta Playa, Egipat, kalendar-cirkl

Neobično je važno konačno istaknuti: na crtežu Geba i Nut okomica (meridijan) prstiju ruku Nut i sjeverna tangenta kružnice sijeku se u točki prolaska pravca koji na kružnici obilježava poziciju zvijezde Taygeta. Na kalendar-kruhu lokaliteta Nabta Playa pak još je eklatantniji uzorak: *linija-života* ili paralela Elektra – Alcyone na kružnici (-22.5° , mjesto silaska sunca u obilježenim vratima), na kugli, a to znači i u realnom geografskom prostoru, po geografskoj širini poklapa se sa ekvatorom. Premda su to mali uzorci, isuviše su indikativni za teorijsku osnovu.

Egipćani su oblikovali nešto što je zacijelo među prvim svjetski poznatim arheoastronomskim alatima. Nabta Playa, kalendar-krug, s aproksimativnim smjerom ljetnog solsticija i linijom silaska sunca, te s rasporedom pojedinih zvijezda, smješten je 100 km zapadno od Abu Simbela. Što bi moralo biti razlogom da se takvo što ne postavi, na primjer, u samom Abu Simbelu, na Nilu, već u najžešćoj pustinji, u kojoj se ne umire od žeđi, već od ljepote? Sad smo, koliko god se činilo na kraju, izgleda tek na pravom početku. Naime, u opisu lokaliteta nalazimo podatak o „kultu stoke“ (krava, bik) na području Nabta Playa do 6. mil. pr. Kr. Prema prof. F. Wendorfu i R. Scildu (*Late Neolithic megalithic structures at Nabta*), pronađeni dokazi prapovijesne religijske sekte s brojnom žrtovanom stokom zakopanom u komorama s kamenim krovovima sugestija je ranoj evoluciji drevnog egipatskog kulta Hator, koja je kao noćna zaštitnica štovana baš u pustinjskim predjelima.

Može li biti ljepšeg završetka? Taj se kult u Europi održao sve do konca 1. milenija, o čemu svjedoči nalaz iz Šopronkohide. Njegova povezanost s arheoastronomijom trebala bi nakon ovoga biti neupitna. Načela su potpuno jednaka, a, očito je, mnogo se toga pragmatičnog iz iste matice odlilo u različitim drugim smjerovima. Jedan od njih je i implementacija spoznaje kozmičkih zakonitosti u urbofilsku uređenost geografskog prostora koju mi danas ne možemo postići niti sa najsuvremenijim alatima i instrumentima.

SAŽETAK

Objavljivanjem svih dosadašnjih spoznaja u brojnim monografijama i studijama došao sam do sigurne methodske i teorijske osnove. Držim da ona u interdisciplinarnoj znanstvenoj primjeni može polučiti zavidnim širim rezultatima. Sve pokazuje kako je prapovijesni svijet bio uređen na zavidnoj razini znanja, pa bilo ono i gnostičko i ezoteričko. Nijedno znanje nije izvan znanosti. Sve drugo predrasude su modernog doba, strah od vlastitog neznanja. Tu nam jako pomaže „stupica ravne ploče“. Pomaže nam da shvatimo srednjovjekovnu Crkvu koja nije toliko „glupa“ da ne zna kako Zemlja nije „ravna ploča“, već da, upravo obrnuto, svoje savršeno znanje i poznavanje astronomije, matematike, filozofske i druge pragme, stavlja u kontekst crte – *linije-života* – na kojoj će svi na kugli stajati zemaljski uspravni. Sve drugo luk je kojim će nas majčinska priroda neba zaogrnuti. Neće tomu izbjeći ni formati koji će samo prividno urediti život na način da teče po kronometru i u kvadratu.

Ovo je velika teorija svekolike povezanosti svijeta. I mimo religijskih razlika, i mimo društvenih, opće prihvaćenih normi civilizacijskog poretka, uz puno uvažavanje slobode i ravnopravnosti bivstva čovjeka na Planetu Zemlja. Tri najveće religije svijeta baštine iste elemente prapočetaka postanka. Izraz u ljepoti različitosti neće i ne smije biti predmetom opstanka. Svima nama zajednička je jedna te ista Majka. Razlika je samo u vremenu, iz kojeg smo se vratili.

26. travnja 2016.